

■ Δύο οικοδομητικές Ἀποκαλύψεις

Ἡ πραγματικὴ Μετάνοια* «...μετανοοῦσε γιὰ τὶς ἁμαρτίες της σὲ κάθε βῆμα τοῦ δρόμου...»

Μία ἡμέρα, ὁ Στάρετς Ζαχαρίας προσκάλεσε τὰ πνευματικά του τέκνα νὰ φᾶνε μαζί του στὴν ἴδια τράπεζα, ἀλλὰ ξαφνικὰ σηκώθηκε ὄρθιος καὶ φώναξε:

«Νά, τὴν Πελαγία μου! Πῶ, πῶ, πῶς μετανοεῖ, πῶς με παρακαλεῖ νὰ τῆς συγχωρέσω τὶς ἁμαρτίες. Καὶ πόσα δάκρυα!

Περιμένετε, παιδιά μου, ἀφήστε τὸ φαγητό σας καὶ προσευχηθῆτε μαζί μου».

Ὁ Στάρετς πῆγε στὴν γωνία μπροστὰ στὶς Εἰκόνες, διάβασε μιὰ συγχωρητικὴ Εὐχὴ καὶ εὐλόγησε τὴν μετανοοῦσα πνευματικὴ κόρη του.

- «**Ποῦ** βρίσκεται αὐτὴ τώρα καὶ μετανοεῖ, πάτερ;».

- «**Στὸν βορρᾶ** εἶναι αὐτὴ τὴν στιγμή. **Ὅταν** φθάση ὡς ἐδῶ, θὰ τὴν ἐρωτήσω γιὰ τὴν μετάνοιά της. **Σημειώστε** τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα».

• **Καὶ** πράγματι, ἡ Πελαγία ἔφθασε στὴν πατρίδα της μετὰ ἀπὸ ἕξι μῆνες καὶ εἶπε στὸν Γέροντα πόσο βαθιὰ εἶχε μετανοήσει καὶ ἔκλαψε καὶ παρεκάλεσε τὸν Γέροντα νὰ τὴν συγχωρέσει ἀκριβῶς τὴν ἡμέρα καὶ τὴν ὥρα ποῦ ἐκεῖνος τῆς εἶχε διαβάσει τὴν συγχωρητικὴ Εὐχὴ.

* * *

Ἦπῃρξε καὶ μιὰ ἄλλη παρόμοια περίπτωση μετὰ δυὸ κυρίες.

Πήγαιναν στὸ κελλὶ τοῦ Γέροντος καὶ ἡ μία ἀπ' αὐτὲς **μετανοοῦσε γιὰ τὶς ἁμαρτίες της σὲ κάθε βῆμα τοῦ δρόμου:**

«Κυρίέ μου, πόσο ἁμαρτωλὴ εἶμαι! Ἔχω τοῦτο καὶ ἐκεῖνο, στὰ

όποια ἔσφαλα, κάποιον ἔκρινα, συγχώρησέ με, Κύριε...», καὶ ἡ καρδιά της καὶ ὁ νοῦς της εἶχαν ριχθῆ στὰ πόδια τοῦ Κυρίου.

«...Συγχώρησέ με, Κύριε, καὶ δώσε μου δύναμη νὰ μὴ Σὲ ξαναπροσβάλω. Συγχώρησέ με, Κύριε»...

Ἀπὸ τὴν σκέψη της πέρασε ὁλόκληρη ἡ ζωὴ της καὶ συνέχεια μετανοοῦσε ἔντονα.

• **Ἡ ἄλλη γυναίκα ὁμως ἦταν ἡρεμη καθὼς πήγαινε στὸν Γέροντα.**

«Θὰ φθάσω», ἔλεγε μέσα της, **«θὰ ἐξομολογηθῶ, θὰ πῶ ὅτι εἶμαι ἔνοχη γιὰ ὅλα καὶ αὐριο θὰ κοινωνήσω, ἀλλὰ τώρα ποὺ περπατῶ στὸν δρόμο, νὰ σκεφθῶ, τί ὕφασμα θὰ ἀγοράσω γιὰ τὸ φόρεμα τοῦ κοριτσιοῦ μου, τί χρῶμα νὰ διαλέξω ποὺ νὰ πηγαίνῃ μὲ τὸ πρόσωπό της...».**

Τέτοιες καὶ ἄλλες παρόμοιες κοσμικὲς σκέψεις ἀπασχολοῦσαν τὴν καρδιά καὶ τὸ μυαλὸ τῆς δευτέρας κυρίας.

Μπῆκαν μέσα στὸ κελλὶ τοῦ πατρὸς Ζαχαρίου μαζί. Στὴν πρώτη ὁ Στάρετς εἶπε:

- **«Γονάτισε, θὰ σοῦ διαβάσω ἀμέσως τὴν συγχώρηση γιὰ τὶς ἁμαρτίες σου».**

- **«Μά, πάτερ, πῶς μπορεῖτε!... Ἀκόμη δὲν σᾶς τὰ ἔχω πεῖ...».**

- **«Δὲν χρειάζεται νὰ πῆς τίποτε. Ἐλεγες ὅλες τὶς ἁμαρτίες σου στὸν Κύριο συνεχῶς... Μετανοοῦσες ἐνῶ ἦσουν στὸν δρόμο καὶ ἐγὼ ὅλα τὰ ἄκουσα· γι' αὐτὸ τώρα θὰ σὲ συγχωρήσω καὶ θὰ σοῦ δώσω τὴν εὐλογία μου νὰ κοινωνήσης αὐριο».**

- **«Ἐσύ, ὁμως», ἀπευθύνθηκε ὁ Στάρετς στὴν ἄλλη κυρία μετὰ ἀπὸ λίγες στιγμές, «νὰ πᾶς βεβαίως καὶ νὰ ἀγοράσης τὸ ὕφασμα γιὰ τὸ φόρεμα τῆς κόρης σου. Διάλεξε τὸ χρῶμα, ράψε το, κάνε ὅπως θέλεις. Ὅταν ὁμως ἡ ψυχὴ σου θὰ ἔλθῃ σὲ μετάνοια, ἔλα ξανὰ νὰ ἐξομολογηθῆς. Τώρα δὲν θὰ σὲ ἐξομολογήσω...».**

□

(*) Περιοδ. «Οἰκοδομὴ καὶ Παραμυθία», ἀριθμ. τεύχους 2 / Δεκέμβριος 2012 - Φεβρουάριος 2013, σελ. 7. Ὁ Στάρετς Ζαχαρίας, Μία ὁσιακὴ μορφή τῆς Σοβιετικῆς Ρωσίας, σελ. 107-108, ἐκδόσεις Ἱεροῦ Κοινοβίου Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, Ὁρμύλια 2002. • Ἐπιμέλ. ἡμετ.